MUŠKETÝŘI VI

SVOBODNÍ ZEDNÁŘI

JOE GARCIA

MUŠKETÝŘI VI: SVOBODNÍ ZEDNÁŘI
Copyright © Joe Garcia, 2026
Cover © Splendidum družstvo, 2026
Czech Edition © Splendidum družstvo
Vražné, Hynčice, 2026
První el. vydání
ISBN 978-80-7681-516-2 (EPUB)
ISBN 978-80-7681-517-9 (MOBI)
ISBN 978-80-7681-518-6 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Podzemní sál komplexu Omni-Chron pod Arlingtonským hřbitovem nevypadal jako vězení, ale jako chladná márnice z cizí planety. Masivní stěny tvořil matně šedý kompozit bez jediného švu nebo praskliny. Místo oken nebo klasických světel vyzařovaly stropní panely sterilní bílou záři, ze které pálily oči.

Vzduch, který je obklopoval, postrádal jakoukoli přirozenou měkkost; byl dokonale suchý a prostoupený nepřirozeným, až mrazivým chladem, který spíše než zimní krajinu připomínal neosobní dotek věčnosti. Místo vůně deště nebo padajícího listí se v něm však mísila zvláštní, nostalgicky chladná stopa ozónu, doprovázená chemickým závanem syntetických filtrů a ostrostí průmyslové dezinfekce.

Uprostřed tohoto prázdného prostoru stály čtyři masivní kovové židle zapuštěné přímo do litého materiálu podlahy. Na nich seděli muži, ze kterých ještě sálal žár nedávno zastaveného požáru z pařížského ostrova Île de la Cité. Šaty měli propálené od jisker, nohavice obalené zaschlým pařížským blátem a jejich pokožka stále nesla štiplavý zápach dýmu a sazí.

Na zápěstích jim modře pulzovala energetická pouta. Pevná vlákna čistého světla jim svírala kosti a na každý náznak pohybu reagovala jemným mravenčením v nervové soustavě. Pouta nebyla pouhým prostředkem k omezení jejich pohybu. Každý jejich impulz byl propojen s nervovými zakončeními vězňů a dokázal během zlomku sekundy vyvolat bolestivou reakci, která jim připomínala naprostou bezmocnost. Na vnitřní straně zápěstí se jim pod průsvitnou kůží rýsovaly tenké modravé linie, jejichž intenzita se měnila podle srdečního rytmu. Systém zjevně sledoval nejen jejich pohyby, ale také tělesné reakce, hladinu stresu a sebemenší odchylky v nervové aktivitě. Prostřednictvím těchto energetických pout měli agenti mušketýry neustále pod dohledem a mohli s nimi i takto komunikovat.

Před nimi stál muž v tmavě šedém obleku. Tkanina jeho saka byla z tak jemného materiálu, že pohlcovala stíny. Na klopě mu světélkoval stříbrný odznak v podobě rozpolcené zeměkoule protnuté paprskem. Jeho obličej byl hladce oholený, vlasy krátce střižené a pohled nehybný jako ze skla. Za jeho zády stála dvojice strážných v černé taktické zbroji s bezvýraznými zrcadlovými visory.

Jejich postoj působil dokonale synchronizovaně, jako by oba muži byli řízeni stejným algoritmem. Ani jeden z nich nepřenášel váhu z nohy na nohu, neotáčel hlavu ani nedával najevo sebemenší známku únavy. Tmavé pláty jejich zbroje těsně přiléhaly k tělu a na ramenou se jim v pravidelných intervalech rozsvěcovaly drobné kontrolní diody. Pod povrchem materiálu se občas mihlo slabé světlo, které naznačovalo přítomnost aktivních obranných systémů. Zbraně zavěšené u jejich boků neměly žádné viditelné spouště ani klasické mechanické pojistky. Jejich hladké pouzdro se přizpůsobovalo tvaru dlaně a podle všeho bylo navrženo tak, aby reagovalo výhradně na biometrické údaje oprávněného uživatele.

Muž v šedém obleku si vězně dlouze prohlížel a jeho výraz přitom zůstával naprosto neměnný. V jeho postoji nebyla patrná ani zvědavost, ani hněv, ani uspokojení nad výsledkem právě dokončené operace. Působil spíše jako technik, který kontroluje zařízení po náročném testu a potřebuje zjistit, zda některá jeho součást neutrpěla poškození. Jeho oči se postupně zastavovaly na jednotlivých tvářích, sledovaly drobné pohyby svalů, třes rukou i nepravidelnosti v dýchání. Každému z mužů věnoval několik vteřin, jako by si v duchu vytvářel přesný záznam jejich reakcí.

Vězni se mezi sebou pokoušeli navázat oční kontakt, ale ani jeden z nich si nebyl jistý, zda je to bezpečné. Jejich vzájemná blízkost, která jim ještě před několika hodinami poskytovala pocit jistoty, nyní představovala další zdroj nejistoty. Vzpomínky na poslední okamžiky na ostrově se jim vracely v neuspořádaných útržcích. Vybavovaly se jim záblesky oranžových plamenů, praskání kamene rozpáleného žárem, křik z okolních ulic a podivné zachvění vzduchu, které předcházelo okamžiku, kdy se všechno kolem nich na zlomek sekundy zastavilo. Některé obrazy byly překvapivě ostré, jiné se rozpadaly pokaždé, když se je pokusili vybavit podrobněji.

Právě tato neúplnost je děsila nejvíc. Nevěděli, zda jejich paměť poškodila exploze, zda na ně působilo něco neznámého, nebo zda se část událostí skutečně odehrála způsobem, který odporoval všemu, co dosud považovali za možné.

Ethan Cole měl na pravém rukávu dlouhou trhlinu, pod níž se rýsovala odřená kůže. Jeho tvář byla vyčerpaná a pod očima se mu prohlubovaly tmavé kruhy. Přesto se snažil sedět vzpřímeně a nedávat najevo strach, který v něm vyvolávalo neznámé prostředí. Každou chvíli nepatrně pohyboval prsty, jako by si potřeboval ověřit, že nad nimi stále má alespoň částečnou kontrolu. Energetická pouta na jeho zápěstích na tyto pohyby reagovala krátkými záblesky, které mu pokaždé projely až do loktů. Po několika pokusech prsty znehybněl a zaměřil pozornost na muže před sebou. Z jeho postoje bylo patrné, že se snaží odhadnout protivníkovy úmysly a nalézt v jeho chování jakoukoli známku slabosti.

Gabriel Walsh vypadal nejhůře. Na límci košile měl zaschlou krev a na krku se mu táhla nepravidelná popálenina, jejíž okraje byly zarudlé a místy oteklé. Dýchal mělce, protože každý hlubší nádech v něm vyvolával bolest pod žebry. Přesto odmítal sklopit hlavu. Jeho pohled se neustále vracel k odznaku na klopě muže v obleku a snažil se rozluštit jeho význam. Symbol rozdělené zeměkoule mu připadal povědomý, ačkoli si nedokázal vybavit, odkud ho znal. V mysli se mu opakovaně vynořoval nejasný obraz kovových dveří, blikajícího červeného světla a stejného znaku vyrytého do tmavého povrchu. Pokaždé, když se pokusil vzpomínku zachytit, unikala mu jako sen, který se rozplyne několik okamžiků po probuzení.

Ryan Mercer se naopak téměř nehýbal. Jeho tvář byla nápadně bledá a oči měl upřené na prázdné místo mezi svými botami. Zdálo se, že přítomnost strážných ani samotné zajetí nevnímá v plném rozsahu. Jeho mysl se zřejmě stále nacházela někde mezi hořícími ulicemi Paříže a okamžikem, kdy se čas kolem něj začal chovat nepřirozeně. Občas se mu zachvěla ramena a na čele se mu objevily drobné kapky potu, které v suchém vzduchu rychle chladly.

Jack Donovan se snažil působit klidně, ale jeho tělo ho prozrazovalo. Čelist měl pevně sevřenou, svaly na krku napjaté a dech se mu zrychloval pokaždé, když se některý ze strážných pohnul. Na pravém zápěstí se mu

pod energetickým poutem objevovala slabá, nepravidelná záře, která se od ostatních lišila nejen barvou, ale také rytmem. Zatímco u zbývajících mužů světlo pulzovalo v pravidelných intervalech, u něj se rozsvěcovalo v krátkých sériích, mezi nimiž následovaly několikasekundové prodlevy. Ani samotný vězeň si této odchylky zpočátku nevšiml. Když však sklopil zrak a spatřil světlo prosvítající mezi vlákny pouta, jeho výraz se změnil. Na okamžik se mu v očích objevil skutečný děs, který nedokázal zakrýt ani rychlým odvrácením hlavy.

Vysoko nad nimi, za několika vrstvami železobetonu, bezpečnostních přepážek a izolovaných servisních šachet, se rozkládal Arlingtonský hřbitov. Jeho klidné aleje, řady bílých náhrobků a pečlivě udržované trávníky zakrývaly rozsáhlou síť podzemních prostor, o jejichž existenci neměla většina zaměstnanců ani nejmenší tušení.

Komplex Omni-Chron nebyl zakreslen v běžných stavebních plánech a jeho energetické vedení bylo oddělené od okolní infrastruktury. Veškeré zásobování zajišťovaly automatizované systémy, které pracovaly v naprosté izolaci od vnějšího světa. Ani nouzové signály, ani výpadky veřejné sítě nemohly narušit chod zařízení bez aktivace několika nezávislých bezpečnostních protokolů.

Právě tato izolace byla jedním z hlavních důvodů, proč se Omni-Chron stal místem pro uchovávání informací a vyšetřování událostí, které neměly proniknout na veřejnost. Za jeho stěnami se nacházely laboratoře, archivy, pozorovací komory a oddělení vybavená technologiemi, jejichž existence by ještě před několika desetiletími působila jako výplod science fiction.

Některé prostory byly určeny k analýze materiálů nalezených na místech nevysvětlitelných událostí, jiné sloužily ke studiu anomálií, které se nedaly zařadit do žádné známé vědecké kategorie. V nejhlubších patrech se nacházely uzavřené sektory, do nichž neměli přístup ani vysoce postavení členové organizace bez zvláštního povolení. O jejich skutečném účelu se vedly pouze neoficiální dohady a jejich existence byla potvrzena jen v několika útržkovitých záznamech.

Výslechový sál patřil k nejlépe zabezpečeným místnostem celého komplexu. Jeho stěny obsahovaly několik vrstev senzorických polí, která

dokázala zaznamenat i nepatrné změny teploty, elektromagnetického záření nebo tlaku vzduchu. Pod podlahou byly rozmístěny tlumicí moduly, jejichž úkolem bylo zabránit nekontrolovanému šíření energetických výbojů. V rozích místnosti se nacházely téměř neviditelné optické snímače a za hladkým povrchem stropu byly ukryty automatické obranné systémy. Každý z těchto prvků byl propojen s centrálním řídicím jádrem, které nepřetržitě vyhodnocovalo stav všech přítomných osob i technických zařízení.

Přesto se nyní zdálo, že některá měření přestávají odpovídat předpokládaným hodnotám. Vysokofrekvenční bzučení pod podlahou se na několik okamžiků změnilo a v jeho pravidelném rytmu se objevila krátká mezera. Stropní panely nepatrně pohasly, sotva na hranici vědomého vnímání, a potom se jejich jas znovu ustálil. Jeden ze senzorů v levém rohu sálu zaznamenal prudký nárůst elektromagnetického pole, ale jeho výstupní hodnoty se vzápětí vrátily k normálu. Centrální systém vyhodnotil odchylku jako dočasnou chybu a automaticky ji zařadil mezi nepodstatné události.

Na stěně za jejich zády se mezitím rozsvítil nový diagnostický panel. Nejprve se objevily údaje o srdeční činnosti všech čtyř vězňů, potom se jednotlivé záznamy začaly překrývat. Čísla se rozmazávala, časové značky přeskakovaly a některé hodnoty se vracely k údajům zaznamenaným několik minut předtím. Systém se pokusil chybu automaticky opravit, ale každá další korekce vedla k novým nesrovnalostem. V jednu chvíli se na panelu objevily čtyři shodné biologické profily, přestože před ním stále seděli čtyři muži s odlišnými tělesnými parametry.

Ethan pomalu zvedl hlavu. Ramena měl ztuhlá, ale jeho zrak byl ostrý. Drobné elektrické výboje na rukou mu vysílaly varovné signály přímo do svalů.

„Pokud nás hodláte výslechem umořit k smrti, děláte to velmi nudným způsobem," promluvil Ethan a jeho hlas zněl v pohlcujícím prostoru neobyčejně drsně. „Sedíme tu hodiny a hodiny v téhle sterilní kopce, kolem nás svítí modré hračky a vy se na nás díváte jako na vzorky z mikroskopu. Viděl jsem ve svém životě hodně výslechových místností. Od temných kobek ve Svaté zemi až po francouzské mučírny. Ale vy chlápci v

drahých oblecích jste pořád stejní. Myslíte si, že když nás spoutáte energií a obklopíte tichem, tak se před vámi složíme a vysypeme vám všechno, co chcete vědět. Jenže my jsme před chvílí stáli na hranici. Cítili jsme na kůži žár dřeva a sledovali kata, jak přikládá další polena. Nechte si ty chladné pohledy a vyklopte, co jste zač a kam jste nás to sakra odvlekli. Proč nás prostě nenecháte v klidu umřít?“

Šéf agentů se ani nehnul. Pouze mírně posunul průhlednou kartu ve své dlani.

„Váš vzdor je sice pochopitelný, kapitáne Cole, ale ze systematického hlediska naprosto irelevantní,“ odpověděl agent a jeho hlas byl absolutně bez emocí, dokonale artikulovaný a chladný.

„Nacházíte se v podzemním výzkumném a operativním komplexu Omni-Chron. Padesát metrů pod Arlingtonským hřbitovem. V zařízení, které neexistuje na žádné mapě, v žádném rozpočtu a v žádném oficiálním spisu. Ptáte se, kdo jsme. Nejsme CIA. Nejsme FBI. A nejsme podřízeni ani muži, který právě sedí v Oválné pracovně Bílého domu. Prezidenti přicházejí a odcházejí každé čtyři roky. Jsou to jen figurky, které podepisují papíry a pózují před kamerami. Naše organizace vznikla už v hlubokých padesátých letech, uprostřed studené války, kdy si pár lidí uvědomilo, že skutečná moc neležela v jaderných pumách, ale v kontrole nad samotnou časovou osou. Jsme ti, kteří určují, co se stane, co bude zapomenuto a jaká historie bude zapsána do učebnic. A vy, pánové, jste se stali naším nejdůležitějším majetkem.“

Ryan seděl na židli vedle Ethana. Jeho obličej byl zkřivený, krk měl stále nepřirozeně stočený po setkání s katovou oprátkou a z koutků úst mu stříkala pěna, jak zatínal zuby.

Hned vedle jeho židle stál jeden ze strážných. Černý oděnec držel v pravé ruce krátký, těžký obušek z matného černého plastu. Zbraň nevypadala nebezpečně, ale na jejím konci slabě jiskřil namodralý výboj.

Ryanův zrak se přikoval k tomuto obušku. Jeho očí těkaly z obušku na opasek strážného a zpět. Nervová soustava mu po polibku žalářnice a hořící hranici zcela vyhořela, ale jeho neurvalé instinkty fungovaly dál.

„Ty jeden přechytračený kokote!“ zařval Ryan najednou zplna hrdla a jeho hlas se rozlehl po sále jako výbuch. „Mám u prdele tvoje padesátá léta, mám u prdele tvoji studenou válku a mám u prdele celý váš pošahaný Arlington! Vy si tady sedíte v těch svých vyžehlených oblečkách a pouštíte na nás moudra, zatímco mě tam v té posrané Paříži málem upekli jako prase na roštu! Víš, jaká tam byla zima, než zapálili to dřevo?! Vždyť tam byla zima jak v kurví prdeli! A vy si nás sem dotáhnete jako nějaký chycený krysy! Myslíš si, že jsem nějaký tvůj posraný majetek?!“

V tu samou chvíli Ryan bleskově vyrazil. I přes svítící pouta, která mu při prudkém pohybu poslala do ramen děsnou bolest, napnul své dlouhé prsty. Jeho ruka vystřelila k opasku strážného.

Ryanovy prsty sevřely plastový obušek. S divokým trhnutím ho vytrhl ze záchytu.

„Tohle si strč do prdele, ty černá stvůro!“ zaječel Ryan a pokusil se obuškem máchnout strážnému přímo do obličeje.

Strážný se však ani nezachvěl. Byl to drilovaný stroj. Bleskovým chvatem zachytil Ryanovo zápěstí, zkroutil ho dozadu a druhou rukou vytáhl ze svého opasku malé tlačítko.

„PRÁSK!“

Ze samotné židle vystřelil silný elektrošok. Modrý blesk projel Ryanovým tělem od zadku až po kosti v lebce.

Ryanovi tím i vyrazil dech. Oči se mu protočily v sloup, tělo se divoce zprohýbalo v křeči a obušek vypadl z jeho prstů zpět na podlahu, kde se s cvaknutím odkutálel. Ryan zůstal viset v poutech jako pytel hnoje, z úst mu stékala slina a zčernalé vlasy mu kouřily. Ale i přes křeč v čelisti stále ještě potichu mumlal: „Já...ti ten obušek... narvu... až do žaludku... ty pi...čo...“

Šéf agentů se na Ryana podíval s naprostým nezájmem, jako by sledoval mouchu, která narazila do okna.

„Příště ten proud zvýšíme na smrtelnou dávku, Mercere," řekl agent věcně a pokynul strážnému, aby zbraň zvedl. „Jak vidíte, vaše primitivní výpady zde nemají žádný smysl. Vaše tělesná stavba je sice poškozena, ale vaše reakce ukazují, že buněčná struktura drží pohromadě. A to je jediný důvod, proč ještě dýcháte. Vaše krev obsahuje stabilizovaný časový gen, který se zformoval při nekontrolovaných skocích přes hory v Tibetu, Atlantidu a tu vaši nešťastnou epizodu ve čtrnáctém století. „Bez vaší DNA nemůže nikdo z nás projít časovou branou. Jinak nás anomálie roztrhá na kousky."

Kněz Gabriel Walsh, který dosud seděl s hlavou sklopenou, pomalu zvedl zrak. Jeho tvář byla bledá, oči červené od kouře a na krku mu chyběl stříbrný křížek. Přesto z něj sálala hluboká, vnitřní síla.

„Vy jste se zbláznili, pane," řekl Gabriel a jeho hlas zněl neuvěřitelně čistě. „Stavíte se do role Boha. Myslíte si, že když máte pod zemí stroje a na rukou nám rozsvěcujete tato světla, že vám patří čas. Ale čas není stvořen pro to, abyste v něm rejdovali jako červi v starém mase. Viděl jsem krále, kteří si mysleli, že jejich moc je věčná. Viděl jsem papeže i katy, kteří se ohánělí spravedlností. A všichni skončili v zemi, kde z nich červi sežrali poslední kus masa. Vy stojíte nad prezidentem? Vy stojíte nad historií? Ne. Vy jste jen ubozí kacíři, kteří si vyrobili drahé hračky a myslí si, že tím přelstí věčnost. Bůh vidí vaše studené zdi i vaše bezcitné oči. A věřte mi, že až se tato vaše stavba zřítí – a ona se zřítí, protože všechno vytvořené lidskou pýchou se nakonec rozpadne, pak vám žádný rok 2090 ani vaše tajné spolky nepomohou před hněvem Stvořitele."

Agent se poprvé podíval Gabrielovi přímo do očí. Jeho tvář zůstala nehybná.

„Bůh je pouze koncept, kterým si lidé ve vašem století vysvětlovali jevy, na které neměli odpovědi, otče," odpovídal agent chladně. „Nás nezajímá spása vaší duše. Nás zajímá výsledek. V roce 1307 byl řád templářů oficiálně zničen. Jenže to byla jen zástěrka. Hlavní část jejich pokladu, jejich spisy a především tajemné mechanické artefakty byly odvezeny. V roce 1717 se v Londýně vynořila První velkolóže svobodných zednářů. Převzali jejich struktury, jejich šifry a jejich symboly. Posléze, právě tyto

zednářské rodiny a jejich finanční sítě skrytě ovládají světový trh, banky i tok informací po staletí. My chceme vědět, kde ten příběh doopravdy začal. Potřebujeme vědět, kam zednáři ukryli templářské zlato a dokumenty, které jim daly tuto absolutní moc.“

Jack, který byl dosud opřený o opěradlo a vypadal, že každou chvíli omdlí, najednou prudce zacvakal zuby.

Jeho obličej byl popelavě šedý, na čele měl tlusté kapky studeného potu a prsty na rukou se mu nekontrolovatelně třásly. Neposlouchal přednášku o zednářích, o bankách ani o bohu. Jeho vědomí bylo zúženo do jediného bodu.

Na skříncе u dveří, přímo vedle postavení strážných, stála malá plastová láhev s čirou tekutinou. Byla to staniční dezinfekce s vysokým obsahem alkoholu.

Jack si olízl popraskané rty a jeho očí se rozšířily.

„Slyšíš mě, ty vyžehlená kreaturo?!“ vykoktal Jack a jeho hlas se třásl jako osika ve větru. „Mně je úplně u prdele nějaké zednářské zlato! Je mi u prdele celá slavná Londýnská lóže i s vaším rokem 2090! Můj žaludek se obrací naruby, v krku mám takové sucho, že by tam chytla i mokrá sláma, a jestli do sebe do pěti minut nedostanu alespoň deci něčeho, co má v sobě procenta, tak vám tady na tu vaši nablýskanou podlahu exnu! Vidíš tamhle tu láhev na té skříni?! To čidlo na ruce! Dej mi ji! Prskni mi trochu té lihové sračky do huby a já ti půjdu vymlátit z těch zednářů cokoliv si vzpomeneš! Půjdu do toho vašeho roku 1717, prohrabu se všemi londýnskými hroby, přinesu ti to zednářské zlato v zubech a ještě ti u toho zazpívám! Ale jestli mi nedáš napít, tak chcípnu, vy monstra bez špetky smilování!“

Agent se ani neotočil. Pouze udělal krátké gesto rukou směrem k zadnímu sklu velitelského stanoviště.

„Vaše alkoholová závislost bude řešena standardní syntetickou náhradou po dokončení primární fáze skoku, Donovane,“ promluvil agent neosobně. „Máte pět minut na to, abyste se oblékli do dobových oděvů. Portál do

Londýna roku 1717 je připraven. A věřte mi, že pokud selžete, minulost pro vás bude tím nejmírnějším trestem.“

„Proč nás nenecháte na pokoji a nenajdete si jiné lidi? Jsme strašně unaveni, chceme zpět své životy,“ řekl Ethan.

„Jaké životy, kapitáne? Přece dobře víte, že jste už oficiálně prohlášení za mrtvé a jen díky nám žijete.“

Ethan Cole se pomalu postavil ze židle. Energetická pouta na jeho rukou cvakla a zhasla stejně jako ostatním mušketýrům. Povolily svůj stisk a byly nefunkční. Mohli je sundat. Ethan si protřel popálená zápěstí, podíval se na zmláceného Ryana, na modlícího se Gabriela i na zničeného Jacka a pak věnoval agentovi poslední, temný pohled.

„Jednou,“ řekl Ethan a jeho hlas byl tvrdý jako ocel. „Dobře si zapamatujte moje slova. Nebudeme to my, kdo bude klečet na kolenou.“

Druhá kapitola

Podzemní sál komplexu Omni-Chron pod Arlingtonem působil ještě chladněji než v prvních minutách. V rohu místnosti ticho proráželo jen monotónní bzučení chladicích agregátů a tichý cvakot diagnostických senzorů.

Šéf agentů udělal krok vpřed. Jeho kroky na tvrdé podlaze nenechávaly žádný zvuk. Na klopě saka mu stále jemně světélkoval stříbrný odznak rozpolceného globu protnutého časovým paprskem.

„Pánové, je čas, abyste přesně pochopili, proč ještě dýcháte,“ promluvil agent a jeho hlas byl chladný, naprosto vyrovnaný a jako vždy bez jakékoliv emoce. „Když jste se na hoře Kailas propadli do první časové trhliny, vaše těla byla vystavena masivní dávce chronálního záření. Běžný člověk by se během několika sekund rozpadl na úroveň subatomárních

částic. Jenže vaše biologická struktura zareagovala zcela nečekaným způsobem. Vaše krev, vaše buněčné membrány a vaše DNA prošly v chrámech Atlantidy unikátní genetickou adaptací. Vaše krev teď obsahuje přirozený stabilizátor časového posunu. Jste jediní čtyři tvorové na této planetě, kteří mohou procházet časovými branami bez toho, aby jim selhalo srdce nebo se jim rozpustil mozek.“

Ethan Cole si pomalu promnul otlačená zápěstí, na kterých ještě zůstávaly červené stopy po energetických poutech. Jeho tvář byla bledá, ale oči mu hořely nebezpečným plamenem.

„Takže my jsme pro vás jen nějaké zázračné laboratorní krysy, je to tak?“ ozval se chladně a udělal půlkrok k agentovi. „Vytáhli jste nás z pařížského náměstí, kde nám pod nohama hořelo dřevo, ne z nějakého milosrdenství, ale proto, že vám naše krev pasuje do těch vašich plánů. Sledovali jste nás skrz celé staletí. Dávali jste pozor, abychom neumřeli moc brzy, dokud ze mě a z mých chlapců nedostanete ten váš genetický stabilizátor. Tak nám konečně řekněte, co přesně od nás chcete teď? Protože jestli si myslíte, že pro vás budeme skákat z jednoho století do druhého jako poslušní psi jen proto, že máte nablýskané obleky a plno vojáků v zádech, tak jste se přepočítali. Raději si to rozdám s celou vaší jednotkou přímo v téhle sterilní kadi, než abychom vám do nekonečna sloužili.“

Agent se ani nehnul. Pouze mírně naklonil hlavu na stranu a v jeho očí se odrazil chladný svit stropních zářivek.

„Vaše odvaha je působivá, kapitáne Cole, ale vaše logické uvažování má značné trhliny,“ odpovídal agent s naprostou věcností. „Vy si totiž myslíte, že máte na výběr. To je váš největší omyl. Nabídka, kterou vám předkládám, je naprosto jednoduchá a definitivní. Buď oblečete dobové šaty z roku 1717, vstoupíte do časové brány a přinesete nám přesné informace o vzniku svobodných zednářů a umístění templářského pokladu, nebo vás hned teď přesuneme o dvě patra níže. V suterénu B máme plně vybavené chirurgické sály. Naši lékaři vás uspí, napojí vaše těla na mimotělní oběh a během několika hodin z vás vytěží každý mililitr vaší adaptované krve a každý kousek tkáně. Budete žít na přístrojích jako anatomické preparáty tak dlouho, dokud z vás nezískáme kompletní genetický vzorec. Takže se vás ptám znovu, kapitáne: chcete jít zpět do

minulosti jako živí muži s šancí na přežití, nebo skončit rozpitvaní na nerezovém stole jako laboratorní zvířata?“

Ryan Mercer, který stál o kus dál, si masíroval krk, kde mu po elektrošoku zbyla ošklivá rudá skvrna. Jeho obličej byl zkřivený vztekem a z koutků úst mu stříkala pěna.

„Ty jeden zkurvený čuráku!“ zařval Ryan a jeho hlas se divoce odrážel od kompozitových stěn. „Rozpitvat na stole?! Mě?! Víš ty vůbec, s kým si tady pouštíš hubu na špacír?! Já jsem přežil tolik sraček, dokonce i polibky té tlusté žalářnice Helgy a zkurvenou zimu, že mi málem k prdeli přimrzlo péro! A ty mi tady budeš vyhrožovat nějakým suterénem B a mimotělním oběhem?! Jestli se mě dotkne jediná ta vaše doktorská stvůra s nožem v ruce, tak jí vytrhnu hrtan z těla a nakrmím s ním ty vaše černé poskoky! Vy jste obyčejní krysí bastardi z roku 2090! Polib mi prdel i s celou vaší slavnou vládou! Půjdeme do toho posraného roku 1717 jenom proto, abych se nemusel dívat na ten tvůj nablýskaný ksicht!“

Kněz Gabriel Walsh se mezitím potichu modlil v rohu místnosti. Jeho tvář byla bledá, ale rty se mu pohybovaly s železnou pravidelností.

„Satan má mnoho tváří, ale vaše pýcha je překonává všechny,“ promluvil Gabriel, zvedl hlavu a podíval se agentovi přímo do očí. „Mluvíte o lidech jako o mase a o krvi jako o oleji do vašich strojů. Vy si stavíte chrám z oceli a plastu a myslíte si, že jste se stali pány nad životem a smrtí. Ale věřte mi, pane, že ten váš suterén B a vaše chirurgické stoly jsou jen dalším krokem do věčných plamenů. Bůh vám dal rozum, abyste tvořili, a vy jste ho použili k tomu, abyste zotročili samotný čas. Můžete nás rozřezat na kusy, můžete z nás vysát krev do posledního kapky, ale naši duši nedostanete. A pokud nás pošlete do minulosti, abychom hledali tajné spisy zednářů, pak vězte, že každá stopa, kterou tam zanecháme, bude svědčit o vaší bezbožnosti.“

Zatímco se vedl tento chladný rozhovor a vojenští strážní pozorně sledovali Ethana s Ryanem, v zadní části sálu se odehrával úplně jiný boj.

Jack se proplížil kolem stěn jako stín. Jeho tělo dělalo nepřirozené pohyby, kolena se mu klepala a z čela mu stékaly velké kapky studeného potu.

Jeho abstinenční příznaky dosáhly absolutního vrcholu. Vzduch bez alkoholu pro něj byl jedem. Jeho oči těkaly po všech površích, po každém stole, po každé skříňce a po každém přístroji.

Prošel kolem diagnostického pultu. Nic. Jen plast, dráty a tištěné spoje.

Proklouzl otevřenými dveřmi do vedlejší přípravné laboratoře, které strážní nevěnovali pozornost, protože měli plné ruce práce se řvoucím Ryanem. Jackovy prsty se třásly tak silně, že se chvěl každý kryt a každá zásuvka, kterou otevíral. Prohledal nerezové vozíky s lékařským nářadím. Prohledal plastové kontejnery na biologický odpad. Nenašel ani kapku lihu natož vína či jiného alkoholu.

Pak jeho zrak padl na velký nástěnný dávkovač u laboratorního umyvadla.

Na průhledné nádobě byl nalepený červený štítek s černým nápisem: VYSOKOPROCENTNÍ DEZINFEKČNÍ GEL – POUZE PRO STERILIZACI RUKOU – OBSAHUJE 85 % ISOPROPYLALKOHOLU A ETHANOLU!

Jackovy oči se rozšířily do velikosti stříbrných mincí. Oslepila ho zářivá číslice: 85 %.

„Když není nic lepšího," pošeptal Jack a z úst mu vyletěla slina blaženosti. „Svatá Panna Maria z Kany Galilejské mě přece jenom nenechala uschnout..."

Jack se nemotorně vrhl k umyvadlu. Strčil popraskané rty přímo pod plastovou hubici dávkovače a oběma rukama začal divoce pumpovat páku nahoru a dolů.

„PUMP! PUMP! PUMP!"

Hustý, průhledný gel s drsným chemickým zápachem mu stříkal přímo do otevřené pusy, na zuby, na jazyk i na bradu. Jack polykal jako smyslu zbavený. Gel pálil jako tekutý oheň. Jeho jícen se stáhl v křeči, žaludek protestoval a v hlavě mu okamžitě vybuchla chemická bomba. Jack kašlal, prskal, z očí mu tekly slzy velké jako hrách, ale nepovolil. Napumpoval si

do úst další tři dávky gelu a s divokým chrochtáním ho spolkl a zapil vodou.

„Jooch," vyhekl Jack, opřel se zády o nerezové umyvadlo a pomalu se sesunul na podlahu. „To je... to je síla... to má grády jako rána kopytem od mezka... do... hla.. vy," zůstal nehybně ležet na zemi.

Agenti Omni-Chronu objevili Jacka o několik minut později, když automatický bezpečnostní systém zaznamenal neautorizované vyčerpání sterilizačního modulu v sekundárním dekontaminačním traktu. Dvojice strážných s připravenými zbraněmi ho našla ležet na zádech u nerezového umyvadla. Jack ležel nehybně v kaluži hustého roztoku, obličej měl nepřirozeně popelavý, rty mu modraly a z úst mu vycházela jemná chemická pěna.

Jeden ze strážných se k němu okamžitě sklopil a přitiskl mu senzorový náramkový modul ke krční tepně. Diagnostická dioda se rozblikala varovnou rudou barvou. Jackův puls byl téměř neznatelný, dýchání se zastavilo a masivní dávka isopropylalkoholu spojená s toxickými stabilizátory v gelu mu způsobila akutní otravu, těžkou metabolickou acidózu a kolaps oběhového systému.

„Subjekt je v klinické smrti! Okamžitá toxikologická resuscitace!" štěkl velitel patroly do komunikátoru a ihned strhl z taktického opasku pohotovostní lékařskou kazetu Omni-Chronu.

Druhý agent bez zaváhání klekl k Jackovu hrudníku a začal s tvrdou, mechanickou masáží srdce. Vzduchem se rozlehlo praskání lámaných chrupavek, jak se agenti nesnažili o jemnost, ale o holé přežití vězně. Velitel mezitím rozbalil trojici automatických injektorů naplněných koncentrovanými biochemickými séry.

Nejprve mu bez varování vrazil dlouhou ocelovou jehlu první stříkačky přímo skrz hrudní koš do srdce.

„Aplikuji kardiotonický šok – adrenalin s atropinem a syntetickým okysličovadlem!" zvolal. Píst cvakl a do Jackova srdečního svalu se pod

obrovským tlakem vstříkla čirá tekutina. Jackovým tělem projela divoká křeč, ale srdce se stále nechytalo.

Agent bez meškání přiložil k jeho krku druhý injektor a aktivoval tlakový výstřik do krkavice.

„Aplikuji neutralizační emulzi a urychlovač jaterní filtrace! „Srovnávám kyselost krve a aplikuji látky na čištění těla od toxinů!“ Chemický koktejl měl za úkol vázat toxické molekuly isopropanolu dříve, než zcela zničí mozkové buňky a centrální nervovou soustavu.

Protože oběh stále selhával, velitel sáhl po třetí, nejsilnější zbrani – neuro-stimulačnímu séru zvanému *Aron-4*. To byla látka používaná pouze v nejkrajnějších případech k náhlému probrání agentů z hlubokého kómatu. Vrazil automatickou jehlu přímo do Jackovy stehenní tepny.

Trvalo to dlouhé tři vteřiny ticha, než chemická reakce zasáhla mozek. Jackovo tělo se nepřirozeně prohnulo v zádech, oči se mu otevřely dokořán a z hrdla mu spíše než výdech vyšel strašlivý, chraplavý záchvat kašle. Jeho plíce nenasály vzduch, ale divoce ho vyrvaly zevnitř.

„Dýchá! Srdce naskakuje, puls 120, stabilizujte ho!“ poručil velitel.

Nenechali ho ani vzpamatovat. Obnovený puls s sebou přinesl masivní vlnu nevolnosti a bolesti, jak chemikálie spalovaly jeho vnitřnosti, ale agenti neměli slitování. Hrubě ho chytili pod paží, vyrvali ho ze země a bez ohledu na to, že pod ním podkluzovaly nohy a hlava mu visela na prsou, ho táhli chladnými chodbami zpět.

Když se těžké kompozitní dveře hlavního podzemního sálu znovu s tišícím sykotem rozjely, strážní Jacka bezohledně hodili na podlahu přímo před ostatní tři mušketýry. Jack dopadl do litého materiálu země s těžkým žuchnutím, kašlal, plival zbytky dezinfekce a v bezmocných křečích se svíjel u nohou mužů, ze kterých ještě sálal pach pařížského dýmu.

Třetí kapitola

Přední část instruktážního sálu byla zaplněna obří holografickou projekcí. Těžká atmosféra laboratoře byla prosycena specifickým elektrostatickým nábojem a charakteristickým zápachem přehřátých tištěných spojů. Zářící paprsky vykreslovaly do prostoru trojrozměrnou mapu Evropy, která se plynule měnila v historické plány staré Paříže a Londýna.

Tisíce jemných laserových bodů a světelných linek levitovaly ve tmě jako neonová pavučina. Současné hranice států a topografie kontinentu se před očima přítomných začaly rozpadat a přeskupovat. Světelné toky se transformovaly do spletitých sítí uliček, zapomenutých čtvrtí a architektonických detailů, čímž oživily zaprášené uhelné plány viktoriánského Londýna a předrevoluční Paříže.

Šéf agentů vstoupil přímo do středu holografického obrazu. Na klopě mu studeně blikal stříbrný odznak rozpolceného globu. Dva ozbrojení strážní v taktické zbroji stáli nehybně u krytého vchodu a na rukou jim jemně světélkovaly připravené pulzní karabiny.

Ethan Cole stál se založenýma rukama před pultem. Ryan Mercer si se skřípěním zubů masíroval popálený krk, kněz Gabriel Walsh tiše hleděl na plovoucí symboly a Jack Donovan se ještě stále potácel s obličejem lesklým od požitého dezinfekčního gelu.

Šéf agentů zvedl štíhlou ruku a holografická mapa se okamžitě přetavila do výjevu z října roku 1307. Na obraze se objevily hořící templářské komandury, zkrvavené meče a pečeť francouzského krále Filipa IV. Sličného.

„Sledujte ten obraz velmi pozorně, pánové, protože toto je klíč k celému vašemu přežití," promluvil agent. „Pátek třináctého října roku 1307 byl dnem, kdy se francouzský král pokusil zničit řád templářů. Zatkl velmistra Jacquese de Molay i stovky rytířů. Měl v úmyslu zabavit jejich pohádkové bohatství, které templáři nashromáždili během křížových výprav. Jenže když královští drábové vylomili dveře pařížského chrámu a vtrhli do podzemních trezorů, našli jen prázdnou kamennou síň. Legendární

templářský poklad byl pryč. Desítky vozů naložených zlatem a stříbrem zmizely v jediné noci. A co je mnohem důležitější, zmizely i jejich nejposvátnější, mystické artefakty. Předměty, které řád našel pod základovou zdí Šalomounova chrámu v Jeruzalémě. Mluvíme o artefaktech, kterým starý svět říkal Archa úmluvy nebo Kámen osudu. Zařízení nevysvětlitelného původu, která dokážou ohýbat lidskou vůli a usměrňovat energetická pole samotné Země.“

Gabriel udělal krok vpřed a jeho oči se hněvivě zúžily. Zvedl ruku a ukázal prstem přímo do středu holografické Archy.

„Vy se opovažujete vyslovovat jméno posvátné Archy Božství v tomto svém technickém doupěti?!“ roztřásl se Gabrielův hlas hlubokým náboženským zápalem. „Mluvíte o nejsvětějších relikviích lidstva, jako by to byly jen nějaké tranzistory do vašich zatracených strojů! Templáři přísahali věrnost samotnému Bohu a střežili tato tajemství před bezbožnými králi, kteří prahli po moci. Pokud ty artefakty zmizely, byla to vůle Páně, aby se nedostaly do rukou lidské pýše! A vy si myslíte, že máte právo pátrat po Božím doteku jen proto, abyste si naplnili své bezedné truhly? Vy nejste badatelé! Vy jste jen kacířští vykradači hrobů, kteří se pokoušejí ukrást samotné nebe!“

Agent se na Gabriela podíval bez jediného mrknutí oka, jako by poslouchal bzučení obtížného hmyzu.

„Vaše teologická kázání jsou sice malebná, otče, ale fakta jsou neúprosná,“ odpovídal agent ledově. „To zlato a ty artefakty se nevypařily do nebe. Byly tajně odvezeny přes moře do Skotska a po staletí zůstávaly skryté v podzemních kryptách pod dohledem přeživších templářských rodin. Jenže v osmnáctém století se situace změnila. V roce 1717 se v Londýně vynořila nová organizace. První velkolóže svobodných zednářů. Zednáři nepřišli odnikud. Převzali kompletní templářskou strukturu, jejich tajné šifry, jejich geometrické symboly a především jejich dědictví. Na základech starých stavitelů katedrál vybudovali neviditelnou síť, která postupně prorostla celým západním světem. Všechny významné osobnosti novověku, od amerických otců zakladatelů až po evropské ministry, byly členy těchto lóží. A právě přes tyto zednářské kanály byl templářský poklad znovu uveden do pohybu.“

Šéf agentů mávl rukou a hologram v sále se bleskově proměnil. Výjevy ze starého Londýna vystřídaly zářící grafy moderních burz, mrakodrapy na Wall Street a digitální finanční toky jednadvacátého a dvaadvacátého století.

Ethan se zamračil a přistoupil blíže k agentovi. Jeho tvář byla bledá, ale postoj měl pevný jako ze železa.

„Takže o to vám jde, že ano?“ řekl Ethan a v jeho hlase zněl čistý hnus. „Nejde vám o žádnou historii. Nejde vám o pravdu ani o záchranu lidstva. Jde vám o peníze a o kontrolu. Zjistili jste, že ti vaši zednáři ve dvacátém prvním a dvaadvacátém století drží pod krkem veškeré světové banky, korporace i vlády. Vy chcete vědět, kde přesně to zlato zakopali a jaké šifry použili při založení té první lóže v Londýně, abyste se k tomu pokladu dostali dřív než oni. Chcete ovládnout celé světové finance z vašeho podzemního Arlingtonu a zednáře použít jen jako loutky. Mám pravdu?“

Agent se mírně, téměř neznatelně pousmál. Byl to chladný, mechanický pohyb rtů.

„Rozumíte tomu velmi dobře, kapitáne,“ přikývl agent. „Zednářské rodiny ve dvacátém prvním století skrytě diktují úrokové sazby, financují války a rozhodují o tom, které státy zkrachují a které budou prosperovat. Jejich moc stojí na zlatém fundamentu a vědomostech, které čerpají z templářských spisů. My v roce 2090 nehodláme být závislí na jejich finančních hrách. Chceme vědět, kde přesně je poklad templářů ukrytý a jaký je přístupový kód k jejich nejstaršímu dokumentu nazvanému Oko architekta. Navolíme přesné souřadnice z roku 1717. Vy vstoupíte do jejich první zakládající lóže v Londýně. Zjistíte, kam ten poklad ukryli, a přinesete nám ty informace. Bez nich se z minulosti nevrátíte.“

Ryan, který se dosud opíral o zeď a z koutku úst mu stékala slina po zásahu elektrošokem, najednou vyprskl smíchy. Byl to šílený, chraplavý smích.

„Ty pičo, vy jste fakt vypatlaní!“ zařval Ryan a ukázal na agenta prstem. „Zednáři! Zlato! Banky v jednadvacátým století! Vy tady spřádáte posrané

plány a posíláte na to nás čtyři?! Vždyť mi jsme vesmírní astronauti! My nejsme žádní vaši posraní otroci! Víš, co udělám, až toho vašeho prvního zednáře v Londýně potkám?! Koupím od něj za to jeho templářské zlato ten největší nevěstinec v celé Anglii! A tebe i s tou vaší slavnou vládou roku 2090 pošlu do prdele, protože vám nedáme ani jediný stříbrňák, vy krysí bastardi!“

Jack se mezitím namáhavě zachytil okraje holografického stolu. Obličej měl stále ještě fialový od vypitého dezinfekčního gelu a z úst mu táhl ostrý chemický zápach.

„Počkej... po... počkej, Ry... Ryane...,“ vykoktal Jack, potácel se ze strany na stranu a zíral na plovoucí obraz starého londýnského hostince. „Slyšel jsi to?! Mluvil o osmnáctém století! O Londýně! O zakládající lóži v hostinci U Huse a Rožně! Tam se přece nevařila žádná čisticí sračka na ruce! Tam se čepoval poctivý, hustý, tmavý anglický ale a jalovcový gin! Kapitáne... ser na jejich zlato, ser na jejich banky v jednadvacátém století... Hned mě do toho roku 1717 pošlete! Já tomu zednářskému velmistrovi vypiju celý jeho osobní sklep a zlomím ten jejich zednářský kompas napůl, jestli mi nedají pořádný lok!“

Agent přešel Jackovo blábolení a bez jediného slova se otočil zpět k Ethanovi.

„Nyní znáte cíl i souvislosti,“ prohlásil agent věcně. „Pamatujte si: rok 1717, Londýn, hostinec U Huse a Rožně. Hledáte informace o templářském pokladu a Oku architekta. Instruktáž je ukončena.“

Čtvrtá kapitola

Vzduch v malé místnosti určené k přípravě výstroje byl těžký a nasycený specifickou směsí pachů, které okamžitě prozrazovaly její účel.
Stěny z tvrzených kompozitových desek byly plné automatických přihrádek. Nad těžkými nerezovými stoly visela ramena skenerů. Na

kovových věšácích uprostřed sálu visely čtyři sady těžkých oděvů z počátku osmnáctého století. Oblečení tvořily sukenné kabátce, lehké plátěné košile, široce střižené vesty a vysoké kožené jezdecké boty. Na první pohled nesl každý kousek oděvu jasné známky dlouhého a hrubého používání; látka byla zašlá a kůže poškrábaná. Pod tímto zdánlivě zanedbaným a obnošeným povrchem se však skrývalo moderní tajemství. Samotná struktura tkaniny byla totiž protkána a zpevněna neviditelnou syntetickou mřížkou, která oděvům dodávala neobyčejnou pevnost a chránila je před zničením.

Dva technici v černých kombinézách rozkládali na stůl zbraně a doplňky. Kovové součásti jemně cinkaly o nerezovou desku.

Šéf agentů sledoval každý jejich pohyb.

Ethan Cole si zrovna navlékal těžký tmavomodrý kabátek s mosaznými knoflíky. Jeden z techniků k němu přistoupil a prstem poklepal na třetí knoflík odshora.

„Poslouchejte mě velmi pozorně, kapitáne," promluvil agent. „Všechno, co máte na sobě, vypadá pro oko člověka z roku 1717 absolutně autenticky. Jenže pod povrchem je to technologie z konce jednadvacátého století. Tento knoflík není jen mosazná ozdoba. Je to mikro-vysílačka a souřadnicový lokátor. Pokud ho stisknete a podržíte po dobu tří sekund, odvysílá do našeho přijímače v roce 2090 nouzový signál s vaší přesnou polohou. V kožených pochvách pak nemáte obyčejné ocelové zbraně. Rukojeť vašeho kordu skrývá mikroskopický plazmový hořák. Když stisknete nenápadnou západku na koši zbraně, čepel se během zlomku vteřiny rozžhaví na několik tisíc stupňů. Dokáže prořínout železné mříže, tlusté dubové dveře i těžký zámečnický kov, jako by to bylo teplé máslo. Používejte tyto věci s rozvahou. Pokud vás někdo v londýnských uličkách uvidí řezat železo plazmou, bude vaše mise přerušena dřív, než vůbec najdete první zednářskou lóži."

Gabriel stál u okraje stolu a pomalu si zapínal lněnou košili. Jeho prsty se jemně třásly. Na hrudi mu chyběl jeho stříbrný křížek, ale jeho duše hledala útěchu jinde. Sklopil hlavy, zavřel oči a začal potichu šeptat.

„Hospodine, Bože můj, odpusť mi tuto nečistou cestu," šeptal Gabriel a jeho hlas se chvěl hlubokým vnitřním zápasem. „Musím nosit oděv připravený rukama bezbožníků a musím poslouchat rozkazy lidí, kteří se staví na Tvé místo. Slibují mi zbraně maskované jako kordy a tajná kouzla z budoucnosti, ale já vím, že jediná pravá ochrana pochází z Tvé milosti. Odpusť mi, že musím kráčet mezi těmi kacířskými agenty z roku 2090. Odpusť mi, že vstupuji do společenství tajných lóží v Londýně. Nechť je má duše ušetřena zatracení, neboť mé srdce nepatří těmto strojům ani jejich pozemskému bohatství. Já nehledám moc nad světem, Pane. Já chci jen uchránit své bratry před plameny a vrátit se na cestu spravedlivých."

O kus dál se ozval divoký řev a zápasení s látkou.

Ryan stál uprostřed místnosti jen v podvlékačkách a vztekle servával ze svých nohou tlusté kožené kalhoty, které mu technik právě podal. Jeho obličej byl rudý vztekem.

„Co je to za posranou mučicí hadru, vole?!" zařval Ryan na celou místnost a hodil kalhoty technikovi přímo do obličeje. „Vy jste posrali, ne! To mám chodit po Londýně v něčem, co mi zařízne koule až do žaludku?! Vždyť tyhle kožený nohavice jsou tak úzké a tvrdé, že se v tom nedá ani krok udělat, natož před někým utíkat! Dejte mi okamžitě pořádné, široké kalhoty! Kalhoty, co netlačí na péro a v kterých můžu normálně chodit, vy čuráci! Jestli mi nedáte nohavice, v kterých se dá normálně skočit na ženskou nebo kopnout zednáře do prdele, tak nikam nejdu a vyřídím si to s těmi vašimi techniky přímo tady na tom nerezovém stole!"

Technik polekaně odskočil a podíval se na agenta. Šéf agentů pouze znechuceně pokynul rukou.

Technik bleskově vytáhl ze spodní přihrádky jiné nohavice – volné, tmavě hnědé plátěné kalhoty se širokým pasem a koženou tkanicí. Ryan mu je vytrhl z ruky, zkusmo do nich vlezl, několikrát dřepl a spokojeně zavrčel.

Jack mezitím seděl na bedně s nářadím. V ruce držel novou pochvu s kordem a zkoumavě se díval na rukojeť. Tvář měl stále ještě trochu bledou, ale v očích se mu po vypitém dezinfekčním gelu rozhořely veselé jiskřičky.

„Kapitáne,“ otočil se Jack k Ethanovi s širokým úsměvem. „Plazmový kord je sice moc pěkná věcička, ale mě by spíš zajímalo, jestli se tam dá pořídit flaška ginu. KURVA! Můžeme vyrazit. Jsem připraven zachránit zednářský poklad nebo jim vypít všechny zásoby v celém Londýně.“

Ethan si připnul kožený opasek s plazmovým kordem, podíval se na své tři spolubojovníky a pak pevným krokem zamířil ke dveřím, které vedly zpět do kruhové komory k časovému portálu.

Pátá kapitola

Kruhová komora se zachvěla v základech. Časový portál divoce zahučel a světelný kráter na podlaze vzplanul oslnivou modro-zlatou září. Vzduch se smrštil, tlak prudce klesl a gravitační síla na okamžik přestala existovat. Těžké měděné cívky na stěnách vyzařovaly mrazivou energii. Tělesná tkáň mušketýrů byla vtažena do rotujícího časového víru. Vteřiny, staletí i tisíce kilometrů se rozpustily v jediném zářícím bodě. Rok 2090 a podzemní komplexy pod Arlingtonem zmizely.

Pak přišel tvrdý, nemilosrdný náraz.

Pátek dvacátého čtvrtého června roku 1717. Londýn, ulička svatého Pavla za hostincem U Huse a Rožně.

Letní odpolední vzduch byl nesnesitelně horký, hustý a prosycený těžko definovatelnou, avšak pronikavou směsicí různých pachů. Nad ulicemi se líně vznášel tmavý dým ze spalovaného černého uhlí, který dráždil v krku, a mísil se s ostrým zápachem splašků tekoucích v rigolech. K tomu všemu se přidával silný odér koňské moči z dlážděných cest, kyselý závan zvětralého piva z nedalekých hostinců a těžký, dusivý puch hnoje z projíždějících vozů.

Mušketýři přistáli v jediné obří, tlející, tmavě hnědé hromadě koňského a prasečího hnoje.

Vysoká hromada výkalů a hnijící slámy ztlumila jejich pád.

„PLESK!“

Dopad byl tak prudký, že se hromada rozstříkla do všech stran a potřísnila přilehlé zdi, popraskané dveře i několik sudů naskládaných u zadního vchodu hostince. Z otevřeného okna nad uličkou se vzneslo hejno holubů, které s rozhořčeným máváním křídel zmizelo nad střechami. Zpod dřevěné stříšky se uvolnila vrstva zaschlého bláta a dopadla na kamennou dlažbu právě ve chvíli, kdy se poslední záblesky časového portálu rozplynuly ve vzduchu. Po modro-zlaté záři nezůstala ani stopa. Jen několik drobných jisker se líně sneslo k zemi a zhaslo v kalužích špinavé vody.

Mušketýři zůstali několik okamžiků nehybně ležet uprostřed páchnoucí masy. Jejich těla byla pokrytá silnou vrstvou nečistot a oděvy, které ještě před chvílí představovaly výsledek špičkové technologie jednadvacátého století, se změnily v potrhané, hnědočerné cáry. Moderní vlákna se v místech kontaktu s ostrými kameny roztrhla a na některých rukávech ulpěly kusy slámy, zvířecí srsti a zaschlého bláta.

Ethan se pohnul jak první, dopadl nejblíže ke zdi hostince. Zvedl hlavu, okamžitě ji zase sklonil a prudce se rozkašlal. Do nosu se mu dostal tak intenzivní zápach, že se mu žaludek stáhl bolestivou křečí. Pokusil se odplazit stranou, ale pravá ruka mu sklouzla po mokrém povrchu a jeho tělo se znovu zabořilo do hromady hnoje. Na okamžik zavřel oči a zhluboka se nadechl, čehož vzápětí hořce litoval. Směs rozkládajícího se hnoje, moči a kyselých výparů mu zaplnila plíce a vyvolala další záchvat kašle.

Gabriel se probral prudkým škubnutím. Pokusil se posadit, ale při prvním pohybu mu v zádech projela ostrá bolest. Levé rameno měl otlačené od nárazu a na čele se mu táhla mělká rána, ze které stékala krev smíšená s blátem. Několikrát zamrkal, aby si z očí odstranil nečistoty, a zmateně se rozhlédl po okolí. Jeho zrak postupně zachytil oprýskané zdi, křivé dřevěné

trámy, úzký průchod mezi domy a střechy pokryté tmavými taškami. Nikde nebyly žádné obrazovky, žádné bezpečnostní kamery ani známky moderní infrastruktury. Místo sterilního světla podzemního komplexu ho oslepovalo skutečné letní slunce, které se odráželo od mokrých kamenů a zvýrazňovalo každou špínu na jeho oděvu.

Ryan ležel na boku a několik vteřin se neodvažoval pohnout. V hlavě mu hučelo a pod víčky se mu stále míhaly záblesky časového víru. Měl pocit, že jeho tělo ještě nepřistálo na správném místě, jako by část jeho vědomí zůstala uvězněná někde mezi dvěma okamžiky. Když konečně otevřel oči, spatřil nad sebou nízké nebe mezi střechami, šedé od kouře z komínů. Z dálky k němu doléhalo rachocení kol na dlažbě, křik pouličních prodavačů a pravidelné údery kladiva z nedaleké dílny. Tyto zvuky měly zvláštní, nepříjemnou skutečnost. Nebyly výsledkem simulace ani reprodukovaným záznamem. Patřily světu, který se rozprostíral kolem něj a který zjevně nebral nejmenší ohled na jejich přítomnost.

Jack se vzpamatoval jako poslední. Jeho tělo zůstalo napůl zabořené v hromadě a obličej měl jen několik centimetrů od potrhaného pytle, z něhož vytékala tmavá tekutina.

Nedaleko se ozvaly kroky.

Do uličky vstoupil chlapec přibližně dvanáctiletý, bosý a oblečený do příliš velké košile, která mu sahala téměř ke kolenům. V jedné ruce nesl proutěný košík a druhou si přidržoval potrhanou čepici. Zpočátku si cizinců nevšímal, protože se soustředil na vyhýbání kalužím a na úzký pruh suché dlažby podél zdi. Jakmile však zvedl hlavu, jeho oči se rozšířily úžasem. Pohled mu přelétl po jejich oděvech, zastavil se na kovových předmětech roztroušených kolem a nakonec sklouzl k neobvykle hladkým povrchům jejich bot.

Chlapec se nezastavil na dlouho. Jeho výraz se změnil v podezřívavost a vzápětí v čirou zvědavost. Přiblížil se o několik kroků, ale ponechal si dostatečný odstup, aby mohl v případě potřeby rychle utéct. Ethan se instinktivně pokusil zakrýt nejbližší zbraň nohavicí, jenže tím na sebe upozornil ještě více. Chlapec si pohybu všiml a přimhouřil oči. V jeho

pohledu se zračila směs fascinace a nedůvěry, kterou mívají děti, když narazí na něco neznámého a současně tuší, že by se toho neměly dotýkat. Nakonec se něčeho polekal a utekl.

V okolí starého hostince byla hluboká, nevlídná temnota, kterou prostupovala těžká a vlezlá vlhkost chladného večera. Masivní kamenné zdi samotné budovy nesly hluboké šrámy času a zanedbanosti; jejich povrch byl zčernalý vrstvami starých sazí a na mnoha místech je pokrýval hustý koberec šedavého lišejníku a mapy zapáchající plísně.

Drobná, nízko posazená okénka, zasazená do těžkých olověných rámů, sotva propouštěla jakékoli světlo, protože jejich skla byla pokrytá neprostupným nánosem pouličního prachu, mastnoty a letité špíny.

Z dálky se skrze tento ponurý klid probojovávala směsice městských zvuků – unavené skřípění dřevěných kol těžce naložených kupeckých vozů, pronikavý, chraplavý křik pouličních prodavačů lákajících na čerstvý úlovek ryb a do detailu slyšitelné, nervózní štěkání toulavých psů, kteří bojovali o přežití v temných zákoutích čtvrti.

Ethan Cole, který vyprostil svou hlavu z tlejícího odpadu jako první. Otřel si rukávem nového kabátu obličej a vyplivl kus shnilého stroužku.

„Zase přistání jako z pohádky!“ zavrčel a namáhavě se vyškrábal na nohy. „Ti jejich slavní technici z roku 2090 slibovali přesné souřadnice na metr. A my skončíme po uši v londýnských sračkách! Všichni jste v pořádku? Gabrieli? Jacku? Ryane?“

O kus dál se hromada hnoje prudce rozprskla.

Z ní vystřelil Ryan Mercer. Obličej měl pokrytý mazlavou hnědou hmotou, sláma mu trčela z uší a na rameni mu visel kus rozpadlého prasečího střeva. Ryanovy oči divoce planuly hněvem a z koutků úst mu stříkaly sliny.

„Kurva do piče! Já se na to vyseru!“ zařval Ryan ze všech sil, až se ptáci na střeše hostince vyplašeně rozletěli do všech stran. „Vysrat se ani nemusím. Sraček je kolem dokola dost. To si z nás ti pošahaní bastardi

dělají prdel?! Vybaví nás skvělou technikou, a pak nás vrhnou přímo do obřího hnoje! Mám ty hovna úplně všude! V botách, v uších, v kabátu a vsadím se, že i pod podvlékačkama! Smrad je tu tak strašný, že by všichni tchoři na celém světě bledli závisti. Jestli ještě jednou potkám toho zkurveného agenta, tak mu ten jeho slavný datapad narvu do prdele tak hluboko, že mu z huby polezou paměťové karty! Vyndejte mě z téhle sračky, nebo tady někoho zabiju!“

Kněz Gabriel Walsh se pomalu zvedl na kolena. Ruce měl obalené mazlavým hnojem, ale jeho obličej zůstával překvapivě klidný. Sklopil hlavu a tiše se pokřižoval.

„Pane, děkuji Ti za zachování našich životů,“ zamumlal a otřel si čelo čistším kusem rukávu. „Ačkoliv je toto místo nečisté a zápach těžce zkouší naši trpělivost, stále je to hlína Tvé země a ne pekelné plameny. Jsme v roce tisíc sedm set sedmnáct. Časoprostorová brána nás nezabila. Nyní musíme očistit své šaty i své mysli od této špíny, neboť nás čeká těžká zkouška mezi lidmi, kteří uctívají tajná znamení a geometrická nářadí namísto Tvé svaté tváře.“

„Že tě kurva baví, pořad kecat ty náboženské pičoviny,“ vztekla se Ryan.

„Nerouhej se Ryane, nebo poznáš peklo.“

„Poznám peklo? A co je tohle? To jako pluji na nebeském obláčku?“

Z výkalů se jako poslední vynořil Jack Donovan. Na hlavě měl přilepený tlející list ze zelí, ale na jeho tváři nebyl ani náznak vzteku. Jack slastně nasál nosní dírkou těžký vzduch. Ignoroval zápach hnoje. Jeho vycvičený, alkoholem zocelený čich totiž zachytil něco úplně jiného.

Z otevřených dveří na straně hostince, odkud vycházela pára a hluk, se valila těžká, sladkosladká vůně fermentovaného sladu, kvasnic a praženého ječmene.

Jackovy oči se rozsvítily blaženým jasem. Vyplivl stéblo slámy, utřel si nos do zamazaného rukávu a postavil se s neuvěřitelnou lehkostí, jako by ani nestál po kotníky v hnoji.

„Pánové... zklidněte své horké hlavy," promluvil Jack a v jeho hlase zněla absolutní, posvátná jistota. „Vy tady nadáváte na trochu poctivého londýnského hnoje, ale vůbec nevnímáte ten zázrak, který se odehrává přímo před našimi nosy! Cítíte to?! To není žádný sterilní dezinfekční gel! To je poctivý, nefalšovaný, hustý anglický kvas! V tomto hostinci U Huse a Rožně podle agentů právě teď zasedají první zakladatelé svobodných zednářů! A co dělají zednáři, když zakládají velkolóži?! Pijí! Pijí teplé, tmavé pivo z dubových sudů a prolévají si hrdla jalovcovým ginem! Moje strategie pro tuto misi je naprosto jasná a neprůstřelná! Okamžitý přesun k výčepu! Žádné schovávání v uličkách, žádné zbytečné řeči o templářském zlatě! Půjdu přímo k pípě, objednám ten největší džbán teplého piva, jaký v tomhle městě mají, a ochutnám, jak chutná osmnácté století! A jestli mi ten zednářský velmistr bude chtít vykládat o kompasu nebo o úhelníku, tak mu řeknu, že nejlepší úhel je ten, pod kterým teče pivo do mého krku! Naštěstí máme dost prachů na skvělý život."

„Ty peníze nám nedali, aby si je hned prochlastal," řekl vztekle Ethan a podíval se na hostinec, pak na zamazané kamarády a nakonec na Jacka.

„Jack má bohužel v jedné věci pravdu," řekl Ethan a otřel si plazmový kord u pasu od zbytků slámy. „Musíme jít dovnitř. Založení První velkolóže probíhá právě dnes. Ale než tam vkročíme, musíme ze sebe dostat to nejhorší, nebo nás z toho hostince vyhodí dřív, než vůbec stihneme pozdravit velmistra. Musíme najít někde potok nebo studnu."

Šestá kapitola

Slunce stálo vysoko na začínajícím letním nebi. Červnový den roku 1717 rozhříval ulice Londýna a vzduch byl hustý, teplý a prosycený vůní kvetoucích bezů i zápachem městských splašků. Mušketýři, stále obalení mazlavým koňským hnojem, spěšně opustili zablácenou uličku za hostincem.